Nr 2. **Kielce, dnia 21 lutego 1925 r.** **Rok VI.**

DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA KIELECKIEGO

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika urzędowego": Urząd Województwa w Kielcach, Zamek.

Przedpłata za I półrocze 1925 roku 2 złote. — Numer pojedyńczy 50 groszy. — Cena ogłoszeń za szpaltowy wiersz 35 groszy.
Wszelkie opłaty za prenumeratę, ogłoszenia i t. p. należy wnosić na przychód Ministerstwa Spraw wewnętrznych do Kas skarbowych, a kwity z wyszczególnieniem za co i kto wpłaca, lub odpisy tychże poświadczone urzędowo, nadsyłać do Administracji „Dziennika urzędowego Województwa kieleckiego".
Urzędy gminne i powiatowe zechcą odbierać „Dziennik urzędowy" w Starostwach i tamże składać kwity kasowe na prenumeratę.

TREŚĆ: Rozporządzenia i okólniki. — Ruch służbowy w urzędach Województwa kieleckiegc w czasie od 1-go do 31-go stycznia 1925 r. — Obwieszczenia. — Ogłoszenia.

ROZPORZĄDZENIA I OKÓLNIKI.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 26-go czerwca 1924 roku,

regulujące używanie i ochronę dróg.

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 656), oraz art. 3 ustawy z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji przystąpienia Polski do Międzynarodowej konwencji, dotyczącej ruchu automobilowego, zawartej w Paryżu dnia 11 października 1909 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr 85, poz. 762 i z r. 1923 Nr 86 poz. 668 i 669), zarządza się, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1. Pojęcie drogi publicznej w rozumieniu niniejszego rozporządzenia obejmuje nietylko samą jezdnię, lecz całą szerokość gruntu, zajętego przez drogę, oraz budowle i urządzenia do niej należące, łącznie z pasami przydrożnemi, bądź stanowiącemi przynależność drogi, bądź to pozostawionemi przez właścicieli przydrożnych gruntów wolnemi od uprawy — w myśl art. 11 powołanej ustawy z dnia 7-go października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych.

§ 2. Przepisy niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem zawartych w § 39—55, stosują się do wszelkiego rodzaju dróg publicznych, bez względu na to, w czyim zarządzie się znajdują, oraz z jakich funduszów są utrzymywane.

Przepisy ruchu publicznego dotyczą ruchu pieszego, pojazdów zaprzęgowych, jazdy na rowerach, jazdy konnej i pędzenia lub prowadzenia zwierząt.

Do ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych na drogach publicznych stosują się przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 587), które pozostają w swej mocy i obowiązują nadal wspólnie z niniejszem rozporządzeniem.

Przepisy co do przewozu po drogach publicznych materjałów łatwopalnych, wybuchowych, żrących itp. zostaną uregulowane oddzielnem rozporządzeniem.

§ 3. Naczelnicy władz administracyjnych II instancji, a w Warszawie komisarz rządu, mogą wydawać szczegółowe rozporządzenia i przepisy w ramach niniejszego rozporządzenia.

II. Zakazy niszczenia dróg.

§ 4. Zabrania się niszczyć i uszkadzać drogi publiczne oraz wszelkie przynależności i urządzenia drogowe.

§ 5. Zabrania się włóczenia po drogach publicznych wszystkich przedmiotów mogących psuć drogę.

Przedmioty takie winny być wiezione na kołach lub saniach.

§ 6. Szerokość obręczy kół pojazdów winna być taka, aby ciśnienie kół nie przekraczało 150 klg. na centymetr bieżący szerokości obręczy.

Powierzchnia żelaznych obręczy, stykająca się z jezdnią, winna być zupełnie gładka, przyczem wyjątki są dopuszczalne tylko dla maszyn rolniczych, ciągnionych po drogach. Jednakże koła takich ma-

szyn nie powinny posiadać nierówności, niszczących nawierzchnię drogi.

§ 7. Zabrania się zanieczyszczać drogi przez wyrzucanie lub rozsypywanie ziemi, błota, nawozu, śmieci, zielska, pozostawianie padłych zwierząt, wylewanie nieczystości, sprowadzanie na drogę odpływów z urządzeń gospodarskich i fabrycznych, wreszcie przez rzucanie na drogę wszelkich przedmiotów i materjałów, mogących kaleczyć nogi ludzi i zwierząt lub rwać obręcze gumowe pojazdów, jako to: gruzu, gwoździ, drutu, ułamków metali, szkła i t. p.

Zwierzęta, padłe na drodze publicznej, winien właściciel ich usunąć w ciągu 24 godzin; w przeciwnym razie będzie to uczynione na jego koszt przez organa zarządu gminnego.

§ 8. Zabrania się tratować rowy, skarpy (stoki) nasypów i wykopów, pasy przydrożne, przejeżdżać przez nie, przepędzać i wypasać bydło, zwierzęta pociągowe, trzodę i ptactwo domowe, skopywać pobocza (burty) i skarpy, zasypywać rowy, kanały i przepusty drogowe, oraz zaorywać drogę.

§ 9. Zabrania się osobom nieuprawnionym korzystać z trawy, rosnącej w rowach przydrożnych oraz na skarpach, poboczach i pasach przydrożnych.

§ 10. Zabrania się bez pozwolenia właściwego zarządu drogowego składać na drodze wszelkiego rodzaju materjały, narzędzia, towary i t. p.

Zakaz powyższy nie dotyczy chwilowego, a koniecznego złożenia przedmiotów przy naładunku lub przeładunku.

§ 11. Zabrania się rozkładać otwarte ogniska w odległości mniejszej niż 150 metrów od mostów drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, zaopatrzonych w odpowiednie tablice ostrzegawcze, — oraz palić tytoń na takich mostach. Również zabrania się przechodzić i przejeżdżać z ogniem lub niezamkniętem paleniskiem maszyn po mostach z drewnianemi pokładami, wreszcie rozniecać ogień, zakładać popasy lub noclegi pod wszelkiemi mostami.

§ 12. Zabrania się bez specjalnego pozwolenia przeciągać lub przewozić przez mosty ciężary, przekraczające dopuszczalne obciążenie mostu, wskazane na tablicy przy wjeździe.

W razie potrzeby wzmocnienia mostu, koszta z tem wzmocnieniem związane, a określone przez właściwy zarząd drogowy, ponosi przewożący.

III. Przepisy, dotyczące ruchu na drogach.

§ 13. Ruch pieszy wzdłuż drogi winien odbywać się tylko na specjalnych ścieżkach lub chodnikach, w braku zaś tych urządzeń — na poboczach (burtach) drogi.

W razie niemożności użycia poboczy, ruch pieszy może odbywać się na jezdni, lecz jaknajdalej od środka drogi.

Ruch pieszy grupami (pochody, procesje, pogrzeby i t. p.) winien o ile możności zajmować tylko prawą połowę jezdni (w kierunku ruchu).

§ 14. Ruch pojazdów zaprzęgowych i zwierząt pędzonych lub prowadzonych na drogach bitych i brukowanych winien odbywać się na twardej nawierzchni.

Nie na twardej nawierzchni ruch ten może odbywać się tylko tam, gdzie istnieją miękkie letnie tory.

§ 15. Szybkość ruchu na drogach publicznych nie może zagrażać bezpieczeństwu osób z nich korzystających i winna być taka, aby woźnice, cykliści i jeźdźcy w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach mogli dostosować się do wymagać bezpieczeństwa ruchu publicznego, oraz ochrony dróg i mostów.

Na ostrych skrętach, skrzyżowaniach dróg i mostach drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, dłuższych nad 20 metrów, zabrania się jechać z szybkością większą niż 6 klm. na godzinę (szybkość konia w stępie).

Na skrzyżowaniach dróg w polach i miejscowościach otwartych prowadzący pojazd ma pierwszeństwo przejazdu przed zbliżającemi się po swojej lewej stronie, a winien ustąpić pierwszeństwa zbliżającym się ze swej prawej strony.

§ 16. Wszelkie pojazdy zaprzęgowe, utrzymywane w celach zarobkowych dla przewozu ciężarów i osób, z wyjątkiem pojazdów osobowych nie więcej niż na 4 miejsca, winny być zaopatrzone w hamulce.

Obowiązek zaopatrzenia w hamulce powyższych pojazdów osobowych, oraz wszelkich innych pojazdów zaprzęgowych w zależności od miejscowych warunków topograficznych, zostanie uregulowany dla poszczególnych obszarów administracyjnych w myśl § 3 niniejszego rozporządzenia.

W każdym razie do hamowania wozów zabrania się używać łańcuchów, haków lub innych przyrządów, któreby niszczyły drogę.

Wyjątkowo urządzenia takie mogą być używane podczas gołoledzi.

§ 17. Obrys pojazdu, to jest szerokość jego — łącznie ze wszystkiemi występami, lub szerokość ładunku pojazdu, będącego w ruchu na drodze publicznej nie może przekraczać 2,5 metra, o ile nie otrzymano zezwolenia właściwego zarządu drogowego.

Wysokość pojazdu z ładunkiem nie może przekraczać 4 metrów nad powierzchnią drogi.

§ 18. Każdy zaprząg winien mieć swego woźnicę. Wyjątek dopuszczalny jest tylko przy taborach, gdzie jeden woźnica może prowadzić dwa wozy, jeden za drugim, zaprzężone najwyżej w jednego konia każdy.

§ 19. Bezpośrednio jeden za drugim nie może jechać więcej niż 6 wozów. Odległość pomiędzy grupami po 6 wozów winna wynosić najmniej 30 metr.

§ 20. Konie w zaprzęgu na drogach publicznych winny być okiełznane.

Zaprząg winien być taki, aby woźnica w każdej chwili mógł panować nad pojazdem.

§ 21. Woźnicy podczas jazdy zabrania się spać na wozie i opuszczać go bez dozoru.

Zabrania się również urządzać postoje na drodze.

W razie przypadkowego wstrzymania jazdy należy wóz sprowadzić na prawą stronę jezdni (w kierunku ruchu), jaknajdalej od środka drogi i przy odejściu woźnicy od wozu konie wyprządz.

§ 22. Wszystkie pojazdy, znajdujące się na drogach publicznych, po za obrębem miejsca zamieszkania właściciela (wsi, osady, miasta i t. d.), z wyjątkiem osobowych pojazdów, nie służących dla celów zarobkowych, — winny mieć napisy, względnie być zaopatrzone w tablicę o wymiarach nie mniej niż 25×15 cm., umieszczoną z lewej strony pojazdu, a zawierającą jasno i czytelnie wypisane w języku polskim imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela lub też nazwę i adres firmy, fabryki, majątku i t. p.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do pojazdów rządowych, których sposób oznaczania będzie ustanowiony, w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych i Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, przez władze, rozporządzające temi pojazdami.

§ 23. Każdy pojazd, znajdujący się nocą na drodze publicznej, a w taborach pierwszy i ostatni pojazd, winien być z nastaniem ciemności oświetlony przynajmniej jednem białem światłem, widocznem zdaleka.

Naczelnicy władz administracyjnych II instancji mogą ograniczyć stosowanie tego postanowienia tylko do dróg o twardej nawierzchni (bitych lub brukowanych), a dla województw: białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i Ziemi Wileńskiej mogą naczelnicy władz administracyjnych II instancji zarządzić jeszcze inne ulgi, mające na celu stopniowe wprowadzenie tego postanowienia.

§ 24. Każda osoba, jeżdżąca na rowerze po drogach publicznych, winna się zaopatrzyć w imienną kartę rowerową, bez fotografji, wydaną przez władze administracyjne I instancji na stosowną piśmienną prośbę.

Przed wydaniem karty rowerowej winien urząd wydający kartę przekonać się, że proszący jest obznajmiony z przepisami ruchu na drogach publicznych, zawartemi w dziale III niniejszego rozporządzenia i w dziale F rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lipca 1922 r. o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz 587).

Kartę powyższą winni używający rowerów na drogach publicznych mieć przy sobie i okazywać na każde żądanie organów, wymienionych w § 56 niniejszego rozporządzenia.

§ 25. Rowery używane do jazdy na drogach publicznych, winny być zaopatrzone w dobrze działający hamulec, oraz w dzwonek, jako sygnał ostrzegawczy, a z chwilą nastania zmroku w zapaloną latarkę o białem świetle.

Zabrania się używać przy jeździe na rowerze innych przyrządów jako sygnałów dźwiękowych.

§ 26. Jadący na rowerach po drogach bitych lub brukowanych mogą używać poboczy (burt) o ile to nie utrudnia ruchu pieszego, odbywającego się po tych poboczach.

Zabrania się używać do jazdy na rowerze chodników w obrębie miast i miejsc zamieszkałych.

§ 27. Rowery z przystosowanemi motorami (silnikami) napędowemi podlegają przepisom o ruchu samochodów i innych pojazdów mechanicznych (§ 2).

§ 28. Zabrania się pędzić drogą publiczną zwierzęta bez dostatecznego dozoru, a mianowicie: jeden poganiacz może pędzić najwyżej 15 sztuk koni lub bydła, względnie 40 sztuk owiec lub trzody chlewnej.

Przepis powyższy nie stosuje się do pędzenia bydła z miejsca postoju na pastwisko i odwrotnie.

§ 29. Zabrania się pozostawiać dzieci na jezdni dróg publicznych bez opieki, oraz wypuszczać na drogi zwierzęta i ptactwo domowe.

§ 30. Zabrania się jeździć saniami po drogach publicznych bez dzwonków lub grzechotek.

Zabrania się również używać sani bez dyszla lub hołobli mających zaprząg tylko z postronków lub pasów.

§ 31. Zabrania się przewozić ciężary na drogach publicznych saniami, których płozy mają w części dolnej mniej niż 120 ctm. długości i mniej niż 10 ctm. szerokości.

§ 32. Zabrania się wozić drogą publiczną bez przykrycia lub też wystawiać wzdłuż drogi lub przy drodze przedmioty, mogące płoszyć zwierzęta pociągowe i bydło, względnie wywoływać u ludzi przestrach lub obrzydzenie.

§ 33. Ze względu na stan mostów lub nawierzchni drogi, jako też ze względu na specjalne warunki bezpieczeństwa ruchu, mogą właściwe władze czasowo zabraniać lub ograniczać ruch pojazdów, względnie niektórych ich rodzajów, na określonych odcinkach dróg.

IV. Urządzenie i utrzymanie zajazdów.

§ 34. Przy wszelkich zakładach i urządzeniach, związanych z postojem pojazdów, winna być pozostawiona wolna od zabudowań przestrzeń poza bocznym rowem przydrożnym, wystarczająca dla pomieszczenia tej ilości pojazdów (tak osobowych jak i wozów ciężarowych), jaka, według przewidywań przy zakładaniu zajazdu, może się gromadzić w czasach najbardziej intensywnego ruchu (targi, jarmarki, odstawa buraków i t p.).

W razie niedostatecznej szerokości pasa gruntu, przeznaczonego na zajazd pomiędzy zakładem a rowem przydrożnym, winien być urządzony plac dla zajazdu o odpowiedniej powierzchni obok zakładu lub po za nim.

Rozmiary placu, przeznaczonego na postój pojazdów, oznaczy w każdym poszczególnym wypadku odnośna władza, wykonywująca utrzymanie drogi, na podstawie opinji właściwego zarządu drogowego i Zwierzchności gminnej.

Przepisy powyższe mają zastosowanie do istniejących zakładów i urządzeń, o ile miejsce i warunki na to pozwalają.

§ 35. Miejsca, przeznaczone na zajazdy, jak również dojazdy do tych zajazdów z dróg winny posiadać twardą nawierzchnię.

Przy wyborze rodzaju umocowania powierzchni placu i dojazdu należy stosować się do wskazówek właściwego zarządu drogowego, które winny być udzielane z uwzględnieniem warunków miejscowych.

§ 36. Wszelkie roboty, dotyczące urządzenia i utrzymania zajazdów i dojazdów do tychże, będą wykonywane staraniem i kosztem właścicieli lub dzierżawców odnośnych zakładów i urządzeń, według wskazówek właściwego zarządu drogowego.

§ 37. Właściciele lub dzierżawcy zakładów i urządzeń, wyszczególnionych w § 34, mają obowiązek utrzymywania zajazdów i dojazdów do tychże w stanie należytej czystości — jakoteż ustawienia i utrzymywania znaków, sporządzonych według wskazówek zarządu drogowego, z tablicami głoszącemi zakaz urządzania postoju na jezdni i poboczach drogi przed zajazdem.

V. Znaki drogowe.

§ 38. Przepisy § 39 — 55 mają zastosowanie do wszelkich dróg publicznych (§ 2) po za ulicami i placami miast, osad miejskich, uzdrowisk i zdrojowisk.

§ 39. Obowiązek postawienia i utrzymywania znaków drogowych ciąży na utrzymujących drogę (art. 19 i 20 ustawy z dn. 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr 6 poz. 32).

Na skrzyżowaniu dróg różnych kategorji obowiązek ustawienia i utrzymania drogowskazów obciąża obowiązanych do utrzymania drogi wyższej kategorji, — a koszta tego ustawienia i utrzymania obciążają w równej mierze obowiązanych do utrzymania krzyżujących się dróg.

Znaki, dotyczące urządzeń obcych w pasie drogowym (art. 9 ustawy z dn. 7 października 1921 r.), winny być ustawiane i utrzymywane staraniem i kosztem przedsiębiorstw, korzystających z dróg dla tych urządzeń, — według wskazówek zarządu drogowego.

Władze administracyjne w drodze nadzoru w razie zaniedbań winny wydać zarządzenia postawienia znaków.

§ 40. W razie niespodziewanego powstania przeszkody, zagrażającej bezpieczeństwu ruchu, obowiązana jest miejscowa władza gminna, do czasu wkroczenia właściwych organów drogowych, poczynić doraźne zarządzenia ubezpieczające, na koszt utrzymujących drogę.

A. ZNAKI DROGOWE INFORMACYJNE.

§ 41. Dla celów administracji drogowej oraz dla orjentacji osób korzystających z dróg, winny być postawione na drogach publicznych odpowiednie znaki drogowe informacyjne, wymienione w § 42—49.

1) Znaki kilometrowe i hektometrowe.

§ 42. Znaki drogowe kilometrowe winny być postawione na wszystkich drogach publicznych, a znaki drogowe hektometrowe (setkowe) na drogach publicznych o twardej nawierzchni (bitych i brukowanych).

Znaki kilometrowe i hektometrowe winny być ustawione na prawej krawędzi drogi, licząc od jej początku, o ile w razach wyjątkowych nie zostanie udzielone specjalne upoważnienie na odmienne umieszczenie tych znaków co do dróg państwowych przez Ministerstwo Robót Publicznych, a co do dróg wszystkich innych kategorji—przez właściwych naczelników władz administracyjnych II instancji.

Ustawienie znaków drogowych winno nastąpić na podstawie pomiarów, nieprzekraczających granicy błędu 0,75 metra na 1 kilometr.

§ 43. Stosownie do ustalonego podziału dróg państwowych na trakty odśrodkowe, idące w kierunku od m. stoł. Warszawy do granic Państwa, i na trakty łącznikowe, znajdujące się w wycinkach pomiędzy sąsiedniemi traktami odśrodkowemi, za początek dróg państwowych odśrodkowych przyjętą została Warszawa, względnie pośredni punkt innego traktu odśrodkowego, od którego zaczyna się dany trakt odśrodkowy.

Za początek drogi państwowej łącznikowej przyjęty został krańcowy punkt tej drogi, leżący: 1) przy łączeniu dwóch traktów odśrodkowych — na trakcie odśrodkowym, posiadającym mniejszy numer porządkowy, wyznaczony przez Ministerstwo Robót Publicznych, 2) — odśrodkowego z łącznikowym — krańcowy punkt drogi, leżący na pierwszym z nich i 3)—dwóch łącznikowych—punkt na trakcie posiadającym mniejszy numer porządkowy, wyznaczony przez Ministerstwo Robót Publicznych.

Za początek drogi wojewódzkiej należy przyjąć ten punkt krańcowy skrzyżowania się drogi z drogą państwową lub inną wojewódzką, który leży bliżej siedziby województwa.

Droga wojewódzka, zaczynająca się w jednem województwie, a kończąca się w drugiem, ma początek w punkcie końcowym, leżącym bliżej Warszawy.

Za początek drogi powiatowej, znajdującej się w obrębie jednego powiatu, należy przyjąć punkt krańcowy skrzyżowania się z drogą państwową, wojewódzką lub powiatową, leżący bliżej siedziby powiatu.

Jeżeli droga powiatowa znajduje się w obrębie dwóch powiatów, początek jej liczy się od tego punktu krańcowego, który leży bliżej siedziby województwa.

Za początek odnośnej drogi przy kilometrowaniu dróg gminnych będzie przyjęty punkt wyznaczony przez właściwy Wydział powiatowy.

§ 44. Na znakach kilometrowych winny znajdować się następujące cyfry: a) na froncie słupa cyfra, wskazująca odległość w kilometrach od początku danej drogi (kilometr bieżący); b) na każdej z bocznych powierzchni słupa cyfra, wskazująca odległość od najbliższego z jej strony miasta, miasteczka, lub większej osady.

Odległość winna być liczona od pewnego centralnego punktu, jako to: rynku, kościoła i t. p.

Wysokość cyfr na znakach kilometrowych winna być równa 12 cm.

O ile znaki obecne nie pozwolą na wymalowanie cyfr powyższych wymiarów, mogą być cyfry zmniejszone, do czasu ustawienia nowych znaków.

§ 45. Znaki hektometrowe (setkowe) winny mieć numerację bieżącą od 1 do 9 w każdym poszczególnym kilometrze.

Wysokość cyfr na znakach hektometrowych winna być równa 8 cm.

2) Znaki mostowe.

§ 46. Znaki mostowe winny być postawione na wszystkich drogach publicznych przy przyczółku mostu lub przepustu na lewem poboczu drogi, licząc od punktu początkowego.

Znaki mostowe winny być opatrzone w cyfry w postaci ułamka, którego licznikiem jest kilometr bieżący danej drogi, na którym znajduje się most (środek mostu licząc między wewnętrznemi ścianami przyczółków), a mianownikiem liczba porządkowa danego objektu (mostu lub przepustu), np. pierwszy most lub przepust na 153 kilometrze danej drogi będzie posiadał Nr 153/1, a drugi most na tymże kilometrze Nr 153/2.

3) Drogowskazy.

§ 47. Na skrzyżowaniach dróg państwowych i wojewódzkich z drogami wszelkiej kategorji winny być ustawione drogowskazy.

Drogowskaz winien być albo słupem o liczbie ramion (tablic), odpowiadającej liczbie rozchodzących się dróg, albo też znakiem kamiennym lub murowanym z odpowiedniemi napisami na bocznych powierzchniach, zwróconych w kierunku dróg.

Napisy winny wskazywać najbliższą w danym kierunku miejscowość zamieszkałą i jej odległość (w kilometrach), a ponadto położone przy drodze w danym kierunku miasto, miasteczko lub większą osadę, odległość od którego jest oznaczona na bocznej stronie najbliższego znaku kilometrowego (p. § 44) danej drogi, również z podaniem odległości.

Ilość niezbędnych drogowskazów na każdem skrzyżowaniu dróg, jakoteż rozmieszczenie tych drogowskazów, winny mieć na względzie możność szybkiej orjentacji przy jeździe w każdym kierunku.

Również i przy wyjeździe z miast, miasteczek i większych osiedli winien być ustawiony na prawej krawędzi drogi, licząc w kierunku od-osiedla, drogowskaz z oznaczeniem tego miasta, miasteczka, lub większej osady, odległość od którego jest oznaczona na bocznej stronie znaków kilometrowych danej drogi (p. § 44).

§ 48. Na drogach publicznych wszystkich kategorji przy wjeździe do osiedli winny być ustawione na prawej krawędzi, licząc w kierunku od osiedla, tablice z oznaczeniem nazwy tej miejscowości.

Tablice te mają mieć wymiar conajmniej 50 centymetrów długości na 30 wysokości, napis o wysokości liter 8 — 10 centymetrów.

§ 49. Na przecięciu drogi publicznej z granicą województwa i powiatu winien być ustawiony odpowiedni znak z tablicą, zwróconą napisem do drogi, zawierającą nazwy graniczących jednostek administracyjnych, ewentualnie dwa znaki, jeżeli granicę stanowi droga lub rzeka.

Znaki graniczne winny być ustawione na prawym brzegu korony drogi, licząc od jej początku, o ile warunki miejscowe nie wymagają odmiennego ich umieszczenia.

B. ZNAKI DROGOWE OSTRZEGAWCZE.

1) Zapory i rogatki.

§ 50. Przeszkoda wszelkiego rodzaju, powodująca przerwę komunikacji na drodze publicznej, winna być niezwłocznie po jej zauważeniu oznaczona za pomocą odpowiedniej zapory, zmuszającej pojazd do zatrzymania się przed przeszkodą.

§ 51. Urządzenie ustawione nie w miejscu przypadkowej przeszkody (§ 50), a dla chwilowego wstrzymania ruchu (rogatki) w celu poboru myta drogowego, mostowego, miejskiego, załatwienia formalności granicznych i t. p., winny być widoczne z oddali i w tym celu mają być malowane na biało lub pobielone, oraz nie utrudniać ruchu na drodze.

Zamykania rogatek bezpośrednio przed zbliżającym się samochodem zabrania się.

2) Tarcze i tablice.

§ 52. W celu uprzedzenia przejeżdżających o przeszkodach i o miejscach, wymagających zwolnienia lub wstrzymania ruchu, winny być ustawiane:

a) na drogach publicznych wszelkiego rodzaju:

W miejscach przerwy komunikacji (§ 50), oraz w miejscach wymagających obowiązkowego zatrzymania ruchu w celu poboru opłat drogowych, mostowych, miejskich, celnych i innych, rewizji dokumentów i t. p. (§ 51),—okrągłe tarcze o średnicy 50 cm. na słupach wysokości 2.50 m., pomalowane na kolor czerwony, ustawione—w razie przerwy komunikacji—po osi drogi przed zaporami (§ 50), w innych wypadkach na prawem poboczu, prostopadle do kierunku ruchu.

b) na drogach publicznych o twardej nawierzchni:

Okrągłe tarcze średnicy 50 cm. na słupach wysokości 2.50 m., pomalowane na kolor ciemno niebieski, z wymalowanym białym kolorem znakiem, sygnalizującym w umówionej formie (Dz. U. R. P. z r. 1923 Nr 86 poz. 668, aneks D) następujące utrudnienia ruchu wymagające zwolnienia jazdy:

1) wygórowane mostki (t. z. „ośle mostki“), poprzeczne przez drogę ścieki i inne tego rodzaju stałe przeszkody;

2) ostre zakręty drogi, niebezpieczne dla szybkiego ruchu samochodowego;

3) skrzyżowania dróg o twardej nawierzchni;

4) przejazdy kolejowe w jednym poziomie.

5) Takież tarcze z wymalowanym na ciemno niebieskiem tle białym znakiem, sygnalizującym wszelkie miejsca przerw komunikacji (§ 50) i obowiązkowego wstrzymania ruchu (§ 51).

Wzory tarcz wyszczególnionych w pp. 1—4 są podane w wymienionym powyżej Dzienniku Ustaw z 1923 r., Nr 86, a wzór tarczy wymienionej w p. 5 podano w Dz. Ust. Nr 61 z 1924 r.

Znaki te winny być ustawiane na prawem poboczu, prostopadle do kierunku ruchu, w odległości około 250 metr. od sygnalizowanej przeszkody.

Znaków tych nie należy stawiać w obrębie zabudowanych miejscowości.

§ 53. Zapory w miejscach przerw komunikacji (§ 50) jak również wszelkie inne miejsca, wymagające zatrzymania ruchu (§ 51), winny być z nastaniem ciemności zaopatrzone w światło czerwone, widoczne z odpowiedniej odległości.

§ 54. W wypadkach przeszkód, powodujących przerwę w komunikacji, jak również w razie czasowego ograniczenia ruchu (np. podczas wiosennych przełomów, na tymczasowych mostach objazdowych i t. p.), winny być ustawiane na najbliższych od przeszkody rozstajach dróg i, zależnie od miejscowych warunków, przy wyjeździe z najbliższego znaczniejszego osiedla, gdzie zachodzi możliwość zmiany marszruty tablice ostrzegawcze, z podaniem bliższych wskazówek co do możliwego objazdu („przejazd zamknięty na ..... km.,“ „objazd na prawo lub na lewo“, oraz główne miejscowości, przez które skierowywa się objazd).

W celu zwrócenia uwagi przejeżdżających, nad tablicą ostrzegającą o przeszkodzie winna być umieszczona tarcza pomalowana na kolor czerwony o średnicy 30 cm.

§ 55. Cyfry na znakach drogowych (§§ 44—46) tudzież napisy na drogowskazach (§§ 47—49) i tablicach ostrzegawczych (§ 54) winny być wykonane czarnym kolorem na białem tle.

VI. Postanowienia końcowe.

§ 56. Czuwanie nad przestrzeganiem powyższych przepisów jest obowiązkiem zaprzysiężonej służby drogowej, organów policji państwowej i urzędów gminnych.

§ 57. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani w myśl postanowień ustawy z dnia 7 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 656) o przepisach porządkowych na drogach publicznych, o ile dane przekroczenie nie podlega surowszej karze.

§ 58. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dz. U. R. P., z tem że:

1) pojazdy będące już w dniu tym w ruchu winny być przystosowane do wymagań przepisów § 6 najpóźniej:

w ciągu dwóch lat,

oraz przepisów §§ 16, 22 i 23 najpóźniej:

w ciągu jednego roku —

od dnia ogłoszenia rozporządzenia i

2) termin zaopatrzenia dróg publicznych w znaki porządkowe ustanawia się jak następuje: dla znaków kilometrowych, hektometrowych i mostowych (§§ 42—46) na drogach państwowych, wojewódzkich i powiatowych:

w ciągu dwóch lat,

na drogach gminnych:

w ciągu czterech lat,

dla drogowskazów i tablic przy wyjeździe z osiedli — przy wjeździe do osiedli oraz na granicy województw i powiatów (§§ 47—49)

w ciągu dwóch lat,

dla znaków ostrzegawczych (§ 52 b)

w ciągu sześciu miesięcy,

licząc wszystkie terminy od dnia ogłoszenia rozporządzenia.

Termin ustawienia znaków kilometrowych na drogach gminnych może być w razie potrzeby odroczony przez Naczelników władz administracyjnych II instancji.

§ 59. Rozporządzenie niniejsze, oraz wydane w jego ramach szczegółowe rozporządzenia samorządów wojewódzkich, względnie naczelników władz administracyjnych II instancji, winny być, w związku z art. 3 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o prze-

pisach porządkowych na drogach publicznych, oraz w związku z rozporządzeniami Rady Ministrów o organizacji władz agministracyjnych II instancji (Dz. U. R. P. z r. 1919 Nr 90 poz. 490 i Nr 39 z r. 1921 poz. 234 i 235), ogłaszane w Dziennikach Urzędowych wojewódzkich.

Najgłówniejsze postanowienia, dotyczące bezpieczeństwa publicznego i ochrony dróg oraz karne, zawarte lub rozwijające działy II, III i VI niniejszego rozporządzenia, winny być obwieszczane przez ogłoszenia, wywieszane w starostwach, urzędach gminnych, miejskich i wiejskich, jak również treściwie ogłaszane na tablicach przy drogach i mostach.

Zarządzenia naczelników władz administracyjnych II instancji określą, które postanowienia (oprócz wskazanych w §§ 11 i 12, w jakich miejscach na drogach i przy których mostach, mają być ogłoszone na tablicach.

Naczelnicy władz administracyjnych II instancji mogą przekazać starostom wydawanie takich zarządzeń, o ile chodzi o drogi powiatowe i gminne.

Kierownik Ministerstwa rob. publ.: *Rybczyński*
Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner.*

Rozporządzenie powyższe podaję do wiadomości publicznej.

Kielce, dnia 12 listopada 1924 r.

Wojewoda: *Manteuffel.*

Wojewoda kielecki.

Rw. 163/1/II. Kielce, dnia 8-go stycznia 1925 roku.

ROZPORZĄDZENIE

w przedmiocie ustanowienia norm dla wymiaru odszkodowań za zwierzęta zabite z polecenia władz państwowych lub padłe skutkiem szczepień zarządzonych przez te władze.

Art. I. Na mocy rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa i dóbr państwowych z dnia 7 maja 1920 r. (Dz. Ust. Rzp. P. Nr 39, poz. 237 z 1920 r.) niniejszem ustanawiam aż do odwołania za zwierzęta zabite z polecenia władz państwowych lub padłe wskutek szczepień zarządzonych przez te władze następujące normy wymiaru odszkodowań:

1. Za konie, muły i osły.

	cenę do
a) za źrebięta do 1-go roku	80·— zł.
b) „ „ „ 2-ch lat	150·— „
c) „ konie od 2-ch do 3-ch lat . .	250·— „
d) „ za ogiery 3-letnie i starsze, nienadające się do hodowli	300·— „
e) za wałachy i klacze robocze 3-letnie i starsze lżejszego typu	350·— „
f) za wałachy i klacze robocze 3-letnie i starsze cięższego typu	400·— zł.
g) za muły	150·— „
h) „ osły	50·— „

2. Za bydło rogate.

a) za cielęta do pół roku	30·— zł.
b) „ jałownik do 2-ch lat	180·— „
c) „ woły, krowy i buhaje nierasowe i nie nadające się do hodowli . .	300·— „

3. Za owce i kozy.

a) za owce i kozy	25·— zł.
b) „ jagnięta i koźlęta	10·— „

4. Za trzodę chlewną.

a) za 1 kilogram żywej wagi . . .	1·— zł.

Art. II. Przy wymiarze odszkodowania za materjał zarodowy pełnej krwi wymienionych zwierząt domowych. zapisanych do ksiąg rodowodowych jednej z centralnych organizacyj hodowlanych, normy odszkodowań mogą być podwyższone o 25%.

Art. III. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą od dnia 10-go stycznia 1925 r. i jednocześnie tracą moc obowiązującą ustanowione przezemnie na obszarze Województwa kieleckiego w dniu 29 listopada 1924 r. za L. Rw. 149/147/II normy szacunkowe dla wymiaru odszkodowań za zwierzęta zabite z polecenia władz państwowych i padłe po zarządzonych przez te władze szczepieniach.

Wojewoda w z. *Dr Kroebl.*

RUCH SŁUŻBOWY
w urzędach Województwa kieleckiego
w czasie od 1-go do 31-go stycznia 1925 r.

Nominacje.

Przez Wojewodę kieleckiego zamianowani zostali:

Jarymowicz Włodzimierz prow. urz. VIII st. sł. przy Starostwie w Kozienicach.

Malec Franciszek prow. urz. IX st. sł. przy Starostwie w Busku.

Do służby przygotowawczej (praktyki) dopuszczony został:

Walaszczyk Józef w XI st. sł. przy Starostwie w Częstochowie.

Przeniesienia.

Przez Pana Ministra spraw wewnętrznych przeniesiony został:

Chlewiński Aleksander praktykant w XI st. sł. ze Starostwa w Częstochowie do Star. w Równem.

Przez Pana Ministra rolnictwa i dóbr państwowych przeniesiony został:

Tarnawski Leon powiat. lekarz weterynaryjny ze Starostwa w Radomiu do Star. w Wilejce.

Zwolnienia.

Przez Wojewodę kieleckiego zwolnieni zostali ze służby:

Dr Adam Niepielski prow. pom. lekarza powiat. przy Star. w Będzinie z dniem 31 III 1925 r.

Węgrzynowa Anna urz. X st. sł. przy Urzędzie wojewódzkim z dniem 31 I 1925 r.

Głażewski Władysław praktykant w XI st. sł. przy Star. w Będzinie z dniem 31 I 1925 r.

OBWIESZCZENIA.

Wojewoda kielecki. — Ad. 5983/14/II. Kielce, dnia 21 stycznia 1925 r. — Wykaz wyborów do Wojewódzkiej Rady wodnej.

W dniu 15 grudnia 1924 r. odbyły się wybory do Wojewódzkiej **Rady wodnej,** po myśli art. 238 i 240 Ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 roku (Dz. Ust. Nr 102, poz. 936) i Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 marca 1924 roku (Dz. Ust. Nr 30, poz. 299), które dały wynik następujący:

1. Zostali powołani na członków Wojewódzkiej Rady wodnej: a) Michał Popiel z Wójczy (pow. stopnicki), b) Ludwik Bayer z Machor (poczta Ruda Maleniecka) — jako przedstawiciele z Korporacyj rolniczych.

a) P. Gadomski, dyrektor Sosnowieckiego Tow. Kopalń, b) Feliks Siłuszek, vice-prezydent m. Sosnowca — jako przedstawiciele Korporacyj przemysłowych i rękodzielniczych.

a) Dr Marczewski Józef, prezydent m. Częstochowy, b) Łuniewski Gabrjel z Gnojna (pow. Stopnica), jako przedstawiciele Rady wojewódzkiej.

2. Na zastępców powołano: a) Edwarda Jankowskiego z Bodzechowa (poczta Ostrowiec), b) Artura Ciechowskiego z Zawiercia — jako przedstawicieli Korporacyj przemysłowych i rękodzielniczych.

a) Dr Adama Piwowara z Dąbrowy Górniczej, b) Józefa Dobrowolskiego, właściciela maj. Grabki — z ramienia Rady wojewódzkiej.

Powyższe podaję do wiadomości na zasadzie § 10 przytoczonego wyżej Rozporządzenia z tem, że przeciw dokonanym wyborom w terminach ustawowych nie wniesiono zażalenia.

Naczelnik Wydz. adm.: *Dr Morawski.*

Wojewoda kielecki. — Ad. 168/12/II. Kielce, dnia 16 lutego 1925. — Do Ministerstwa robót publicznych w Warszawie wniosła Spółka z ogr. odp. **„Elektrownia"** z siedzibą w Częstochowie prośbę o udzielenie jej uprawnienia rządowego na budowę elektrowni w Kielcach, w celu wytwarzania i rozdzielania energji elektrycznej w temże mieście w granicach objętych planem. — O wpłynięciu podania zostało umieszczone ogłoszenie w Monitorze Polskim z dnia 4 lutego 1925 r.

Projektowana elektrownia będzie zbudowaną dla napędu cieplnego za pomocą pary i będzie wytwarzać prąd trójfazowy wysokiego napięcia 3 × 3000 woltów. Prąd ten będzie transformowany na prąd niskiego napięcia 380/220 w. Sieć wysokiego napięcia projektowaną jest jako podziemna, sieć zaś niskiego napięcia — jako napowietrzna. Uprawnienie ma być nadane na lat czterdzieści.

Wobec powyższego, na zasadzie art. 5 Ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. (Dz. Ust. Nr 34, poz. 277) i § 11 Rozporządzenia Ministra robót publicznych z dnia 20 maja 1923 r. (Dz. Ust. Nr 60, poz. 441), rozpisuję dochodzenie elektryczno-prawne na dzień **18 marca 1925 r. godzinę 10 przed południem,** które odbędzie się w Magistracie m. Kielc, a będzie miało za cel ustalenie okoliczności, przewidzianych § 13 Rozporządzenia wyżej przytoczonego.

Wszelkie akty, sprawy niniejszej dotyczące, są wyłożone do publicznego wglądu w Urzędzie wojewódzkim (Wydział administracyjny) w Kielcach i są dostępne w godzinach urzędowych dla zainteresowanych.

Do wzięcia udziału w rozprawie wzywam wszystkich interesowanych. Zgłoszenia ewentualnych zarzutów, żądań i zastrzeżeń na piśmie należy uskutecznić przed dniem rozprawy, a najpóźniej do 14 marca 1925 r. do Urzędu wojewódzkiego w Kielcach, lub w dniu rozprawy na ręce Przewodniczącego pisemnie lub ustnie do protokółu.

Osoby, które w wyznaczonych terminach nie zgłoszą żadnych żądań, zastrzeżeń i zarzutów, tracą do nich prawo.

Wojewoda: *Manteuffel.*

Wojewoda kielecki. Ad. 5879/6/II. — Kielce, dnia 15 stycznia 1925 r. — Jan Łach — dochodzenie wodno-prawne w Wrocieryżu.

Do Urzędu wojewódzkiego w Kielcach wniósł **Jan Łach** prośbę o udzielenie mu zezwolenia prawnowodnego na piętrzenie wody w Wrocieryżu na rzece Mierzawie dla celów przemysłowych. Na skutek tego podania i na zasadzie art. 45 i 195 Ustawy wodnej z 19 września 1922 roku (Dz. Ust. Nr 102, poz. 936) rozpisuję na dzień 31 marca 1925 r. rozprawę wodnoprawną, która się odbędzie na miejscu projektowanego zakładu wodnego w Wrocieryżu o godzinie 11-tej przed południem.

Do rozprawy tej przyzywa się przedsiębiorcę i wszystkie interesowane osoby, a w szczególności te, które uważają, że mogą być dotknięte szkodliwem działaniem przedsiębiorstwa.

Plany i akty sprawy są do publicznego wglądu wyłożone w Urzędzie wojewódzkim w Kielcach (Wydział administracyjny) w godzinach urzędowych do dnia 28 marca 1925 r. Wszelkie zastrzeżenia i sprze-

ciwy pisemne, jak również żądanie w sprawie zniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odszkodowań należy wnosić do Urzędu wojewódzkiego do dnia 28 marca 1925 r. lub ustnie do protokółu w dniu rozprawy na ręce Przewodniczącego Komisji.

Ci, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego wodno-prawnego nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń, zapobiegających szkodzie lub odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Podania złożone po upływie terminów wyżej wskazanych nie będą rozpatrywane w postępowaniu niniejszem obwieszczeniem wyznaczonem.

Wojewoda: *Manteuffel.*

Okręgowy Urząd ziemski w Kielcach (Nr 2209/K. — Kielce, dnia 22 grudnia 1924 roku) ogłasza, że orzeczeniem z dn. 15 października 1924 r., które wobec niezaskarżenia uprawomocniło się, Okręgowa Komisja ziemska, na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 roku o org. Urz. i Kom. ziem., oraz art. 16 Ust. z dnia 31 lipca tegoż roku o scalaniu gruntów, postanowiła: Wniosek Powiatowego Urzędu ziemskiego w Wierzbniku zatwierdzić i ustalić teren komasacyjny na 484,9 ha, obejmujący grunta tabelowe wsi **Rzeczniówek** i 55 m. gruntów kolonji Rzeczniówek.

p. o. Prezesa: *B. Sosnowski.*

Okręgowy Urząd ziemski w Kielcach (Nr 2304/K. — Kielce, dnia 29 grudnia 1924 roku) ogłasza, że orzeczeniem z dnia 15 października 1924 r., które wobec niezaskarżenia uprawomocniło się, Okręgowa Komisja ziemska, na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. ziemsk., oraz art. 16 Ust. z dnia 31 lipca tegoż roku o scalaniu gruntów, postanowiła: Wniosek Powiatowego Urzędu ziemskiego w Wierzbniku zatwierdzić z tą zmianą, że obszar scaleniowy wsi **Wola Jaworska** określić na 475,06 ha, obejmujących grunta tabelowe wsi Wola Jaworska i grunta pokarczemnej osady.

p. o. Prezesa: *B. Sosnowski.*

Okręgowy Urząd ziemski w Kielcach (Nr 2302/K. — Kielce, dnia 29 grudnia 1924 roku) ogłasza, że orzeczeniem z dn. 15 października 1924 r., które wobec niezaskarżenia uprawomocniło się, Okręgowa Komisja ziemska, na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. ziemsk. oraz art. 16 Ust. z dnia 31 lipca tegoż roku o scalaniu gruntów, postanowiła: Wniosek Powiatowego Urzędu ziemskiego w Wierzbniku o wdrożeniu postępowania scaleniowego wsi Osuchów z dnia 19 sierpnia 1924 r. zatwierdzić, z tą zmianą, że obszar scaleniowy winien objąć tylko grunta tabelowe wsi **Osuchów** o obszarze 204,78 ha.

p. o. Prezesa: *B. Sosnowski.*

Okręgowy Urząd ziemski w Kielcach (Nr 2217/K. — Kielce, dnia 22 grudnia 1924 roku) ogłasza, że orzeczeniem z dnia 17 września 1924 r., które wobec niezaskarżenia uprawomocniło się, Okręgowa Komisja ziemska, na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. ziemsk., oraz art. 16 Ust. z dnia 31 lipca tegoż roku o scalaniu gruntów, postanowiła: Nakazać wdrożenie postępowania scaleniowego gruntów wsi **Zawada Stara**, określając teren scaleniowy na 471 ha 9721 m.

p. o. Prezesa: *B. Sosnowski.*

Okręgowy Urząd ziemski w Kielcach (Nr 2301/K. — Kielce, dnia 29 grudnia 1924 roku) ogłasza, że orzeczeniem z dnia 16 października 1924 r., które wobec niezaskarżenia uprawomocniło się, Okręgowa Komisja ziemska, na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. ziemsk., oraz art. 16 Ust. z dnia 31 lipca tegoż roku o scalaniu gruntów, postanowiła: Wniosek Powiatowego Urzędu ziemskiego w Kozienicach zatwierdzić z tą zmianą, że ustalić teren scaleniowy przy komasacji gruntów wsi **Samwodzie** tylko na 323,23 ha, obejmujących grunty tabelowe wsi Samwodzie i działek gruntu nabytego przez Piotra Kozłowskiego z folwarku Samwodzie obszaru 2407 m.

p. o. Prezesa: *B. Sosnowski.*

Okręgowy Urząd ziemski w Kielcach (Nr 15/K. — Kielce, dnia 5-go stycznia 1925 roku) ogłasza, że orzeczeniem z dnia 16 października 1924 r., które wobec niezaskarżenia uprawomocniło się, Okręgowa Komisja ziemska, na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. ziemsk., oraz art. 16 Ust. z dnia 31 lipca tegoż roku o scalaniu gruntów, postanowiła: Wniosek Powiatowego Urzędu ziemskiego w Kozienicach zatwierdzić i ustalić teren scaleniowy na 604,2 ha, składający się z gruntów tabelowych wsi **Holendry (Duże i Małe).**

p. o. Prezesa: *B. Sosnowski.*

Okręgowy Urząd ziemski w Kielcach (Nr 54/K. — Kielce, dnia 12-go stycznia 1925 roku) ogłasza, że orzeczeniem z dnia 15 października 1924 r., które wobec niezaskarżenia uprawomocniło się, Okręgowa Komisja ziemska, na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. ziemsk., oraz art. 16 Ust. z dnia 31 lipca tegoż roku o scalaniu gruntów, postanowiła: Wniosek Powiatowego Urzędu ziemskiego zatwierdzić i ustalić teren scaleniowy gruntów włościan wsi **Kopiec vel Ostrów**, powiatu

iłżeckiego, na 129,795 ha gruntów, zapisanych w tabeli likwidac. wsi Kopiec vel Ostrów i 265 m. gruntów z b. folwarku Kopiec vel Ostrów.

p. o. Prezesa: *B. Sosnowski.*

Okręgowy Urząd ziemski w Kielcach (Nr 90/K. — Kielce, dnia 14-go stycznia 1925 roku) ogłasza, żc orzeczeniem z dnia 13 listopada 1924 r., które wobec niezaskarżenia uprawomocniło się, Okręgowa Komisja Ziemska na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. ziemsk., oraz art. 16 Ust. z dnia 31 lipca tegoż roku o scalaniu gruntów, postanowiła: Ustalić teren scaleniowy przy komasacji gruntów włościan wsi **Boguszówka,** gminy Sarnów, pow. kozienickiego, obejmujący grunta tabelowe, zaserwitutowe i przypadłe z podziału wspólnego z wsią **Wysokie Koło** pastwiska, łącznej powierzchni około 229,71 ha.

p. o. Prezesa: *B. Sosnowski.*

Okręgowy Urząd ziemski w Kielcach (Nr 114/K. — Kielce, dnia 15 stycznia 1925 roku) ogłasza, że orzeczeniem z dnia 13 listopada 1924 r., które wobec niezaskarżenia uprawomocniło się, Okręgowa Komisja ziemska na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. ziemsk., oraz art. 16 Ust. z dnia 31 lipca tegoż roku o scalaniu gruntów, postanowiła: Ustalić obszar scaleniowy gruntów włościan wsi **Stara Mszadla,** pow. kozienickiego, na 897,25 ha, składający się z gruntów ukazowych, z gruntów otrzymanych przez włościan tejże wsi za serwituty i gruntów otrzymanych z podziału wspólnego pastwiska z dworem.

p. o. Prezesa: *B. Sosnowski.*

Okręgowy Urząd ziemski w Kielcach (Nr 57/K. — Kielce, dnia 20-go stycznia 1925 roku) ogłasza, że orzeczeniem z dnia 15 października 1924 r., które wobec niezaskarżenia uprawomocniło się, Okręgowa Komisja ziemska, na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. ziemsk., oraz art. 16 Ust. z dnia 31 lipca tegoż roku o scalaniu gruntów, postanowiła: Wniosek Powiatowego Urzędu ziemskiego w Wierzbniku zatwierdzić i obszar scaleniowy przy komasacji wsi **Chotcza Górna** ustalić na 758,1 ha, w tem gruntów wsi Chotcza Górna 673,76 ha, gruntów wsi Chotcza Górna poduchowna 16,96 ha, części gruntów wsi Chotcza Dolna o powierzchni 57,39 ha, części gruntów wsi Gniazdków o powierzchni 5,52 ha i części gruntów kol. Chotcza Nowa o powierzchni 4,48 ha.

p. o. Prezesa: *B. Sosnowski.*

Okręgowy Urząd ziemski w Kielcach (Nr 146/K. — Kielce, dnia 22 stycznia 1925 roku) ogłasza, że orzeczeniem z dnia 22 maja 1924 r., utrzymanem w mocy decyzją Głównej Komisji ziemskiej z dnia 24 września 1924 r., Okręgowa Komisja ziemska, na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. ziemsk., oraz art. 16 Ust. z dnia 31 lipca tegoż roku o scalaniu gruntów, postanowiła: Wniosek Powiatowego Urzędu ziemskiego w Radomiu z dnia 2 maja 1924 r. Nr 491 zatwierdzić i nakazać wszczęcie postępowania na obszarze komasacyjnym, składającym się: a) z gruntów objętych tabelą likwidacyjną b. osady **Skaryszów** około 2665 ha, b) gruntów objętych aktem nadawczym na wieś Konebjówkę obszaru około 58 ha, c) gruntów objętych aktem nadawczym na wieś Budy Skaryszewskie, obszaru około 43 ha i d) gruntów zapisanych w księdze wieczystej „dobra ziemskie Skaryszów“, a położonych pomiędzy gruntami zapisanymi do tabeli likwidacyjnej b. osady Skaryszew, przestrzeni około 90 ha.

p. o. Prezesa: *B. Sosnowski.*

Powiatowa Komenda uzupełnień w Końskich (L. dz. 8384/II/24) poszukuje zaginionego podczas walk z bolszewikami szereg. Zygmunta **Ołownię,** rocznika 1896, syna Karoliny, przynależnego do wsi Wojtyniów, gminy Bliżyn, powiatu koneckiego.

Ktokolwiek był świadkiem jego ewentualnej śmierci na polu bitwy, lub też dostania się do niewoli, proszony jest podać P. K. U. Końskie dokładne okoliczności, jak: dzień, miesiąc i rok śmierci, powód śmierci, miejsce pogrzebu względnie dostania się do niewoli i okoliczności temu towarzyszące.

Również proszony jest ewentualny świadek śmierci lub niewoli szereg. Ołowni podać swoje imię i nazwisko, oraz dokładny adres.

Bandrowski mjr. kmndt.

Powiatowa Komenda uzupełnień w Końskich (L. dz. 8816/II/24. — Końskie, d. 20 stycznia 1925 r.) poszukuje zaginionego podczas walk z bolszewikami 12 czerwca 1920 r. szereg. 26 p. p. **Łukasza Malika,** rocznika 1899 r., syna Wincentego i Marjanny.

Ktokolwiek był świadkiem jego ewentualnej śmierci na polu bitwy, lub też dostania się do niewoli, proszony jest podać P. K. U. Końskie dokładne okoliczności, jak: dzień, miesiąc i rok śmierci, powód śmierci, miejsce pogrzebu względnie dostania się do niewoli i okoliczności temu towarzyszące.

Również proszony jest ewentualny świadek śmierci lub niewoli Malika Łukasza podać swoje imię i nazwisko, oraz dokładny adres.

Bandrowski mjr. kmndt.

Powiatowa Komenda uzupełnień w Końskich (L. 681/ew./25. — Końskie, dnia 9 lutego 1915 r.) poszukuje zaginionego podczas walk wojny światowej Józefa **Pietruszka,** syna Kazimierza, pochodzenia ze wsi Kościeliska, gminy Duraczów, pow. koneckiego,

który w 1914 roku był powołany do szeregów armji rosyjskiej.

Ktokolwiek był świadkiem jego ewentualnej śmierci na polu bitwy, lub też dostania się do niewoli, proszony jest podać P. K. U. Końskie dokładne okoliczności, jak: dzień, miesiąc i rok śmierci, powód śmierci, miejsce pogrzebu względnie dostania się do niewoli i okoliczności temu towarzyszące. Również proszony jest ewentualny świadek śmierci lub niewoli podać swoje imię i nazwisko, oraz dokładny adres.

Bandrowski mjr. kmndt.

Powiatowa Komenda uzupełnień w Końskich (L. 682/ew./25. — Końskie, dnia 9 lutego 1925 roku) poszukuje zaginionego podczas walk wojny światowej mieszk. wsi Kościeliska, gm. Duraczów, pow. koneckiego, **Struzika** Władysława, powołanego do szeregów armji rosyjskiej w 1914 roku.

Ktokolwiek był świadkiem jego ewentualnej śmierci na polu bitwy, lub też dostania się do niewoli, proszony jest podać P. K. U. Końskie dokładne okoliczności, jak: dzień, miesiąc i rok śmierci, powód śmierci, miejsce pogrzebu względnie dostania się do niewoli i okoliczności temu towarzyszące. Również proszony jest ewentualny świadek śmierci lub niewoli podać swoje imię i nazwisko, oraz dokładny adres.

Bandrowski mjr. kmndt.

Powiatowa Komenda uzupełnień w Sosnowcu (L. Dz. 47810/24. — L. Ad. 1485/1/I) ogłasza:

Szereg. **Przywara** Władysław z 7 komp. 70 p. p. (1 płk. Strz. Wlkp.), urodzony dnia 27 marca 1901 r. w Zagórzu, pow. będziński, zaginął podczas działań wojennych dnia 6 lipca 1920 r. na froncie bolszewickim pod Parafjanowem. — Matka, Anna Przywara, zamieszkała w Zagórzu, pow. będziński, nie posiada o nim żadnej wiadomości.

Uprasza się wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym, mogące świadczyć o jego zaginieniu względnie o jego istnieniu, aby zawiadomili P. K. U. Sosnowiec w ciągu trzech miesięcy od ogłoszenia niniejszego edyktu z powołaniem się na L. dz. 47810/24.

Magistrat m. Słomniki (dnia 19 I 1925 r., L. 182) ogłasza: W dniu 12 stycznia b. r. o godzinie 23-ej podczas posiedzenia Rady miejskiej zaginęła **pieczęć** urzędowa Magistratu, używana podówczas przy pieczętowaniu aktów i pakietów. — Według wszelkiego prawdopodobieństwa pieczęć zabrał ktoś z obecnych znajdujących się w biurze w celu złośliwym. — Wobec powyższego podajemy do wiadowości, że wszelkie dokumenty z odciskiem tej pieczęci, licząc od dnia 18 stycznia b. r. są nieważne. — Pieczęć ta, średniej wielkości, miała pośrodku umieszczony herb miasta: Anioła, mającego w jednej ręce miecz, a w drugiej wagę, pochyloną jedną szalką ku dołowi, z gwiazdką w stronie prawej. W obwodzie dużemi literami: „Magistrat m. Słomnik". Między słowami Magistrat miasta, a Słomnik, zamieszczone dwie gwiazdki kropkowate. — Nowa pieczęć, która została obstalowana, będzie zmieniona.

Burmistrz: *Mrożkiewicz.*
Sekretarz: *Kupczyk.*

Okręgowa Dyrekcja robót publicznych pismem Nr II 2977 ogłasza: Zatwierdza się niniejszem niżej podaną taryfę cen **p. Kazimierzowi Mordzińskiemu** w Zwoleniu za przewóz osób i bagaży jednym samochodem na linji Zwoleń - Radom.

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 kilometra . . . . . . 10 gr.
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . 0,1 „

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Kielce, dnia 20 października 1924 roku.

Wojewoda: *Manteuffel.*

Komisja likwidacyjna Stowarzyszenia budowlanego „Przyszłość" w Wierzbniku niniejszem ogłasza, że stosownie do uchwały Ogólnego Zebrania z dnia 7 grudnia 1924 r. przystępuje do likwidacji rzeczonego Stowarzyszenia i drogą tą wzywa wierzycieli do zgłoszenia swych pretensyj w terminie przewidzianym przez Statut. (3—1)

OGŁOSZENIA.

Komenda P. P. Okr. radomskiego (Nr 105, — L. Pr. 738/1/I) ogłasza: Posterunkowy P. P. *Stolarczyk Jan,* pełniący służbę na posterunku Milejowice (powiatu radomskiego), zagubił legitymację służbową Nr 502, wydaną przez Komendę P. P. Okręgu III kieleckiego w Kielcach.

Komenda P. P. Okr. radomskiego (Nr 444, — L. Pr. 835/1/I) ogłasza: Posterunkowy służby śledczej Ekspozytury Urzędu śledczego w Radomiu *Magos Władysław* zagubił legitymację służbową Nr 2843-b, wydaną przez Komendę P. P. Okręgu III kieleckiego w Kielcach.

Komenda P. P. Okr. radomskiego (Nr 1054, — L. Pr. 1154) ogłasza: Posterunkowy P. P. *Wachnicki Edward,* pełniący służbę w Komisarjacie Pol. Państw. m. Radomia, zagubił legitymację służbową Nr 2668, wydaną przez Komendę P. P. Okręgu III kieleckiego w Kielcach.

Rusak Wincenty, rezerwista z gm. Malkowice, powiatu opatowskiego, zgubił książeczkę wojskową. (L. Pr. 1934/1/I/24). (3—1)

Łabasiewiczówna Marja zgubiła legitymację nauczycielską, wydaną przez Kuratorjum Okręgu warszawskiego, którą się unieważnia.

Komenda pow. Policji Państw. w Olkuszu (L. p. 3766/24 — L. Pr. 402/1/24) ogłasza o zgubieniu znaczka służby śledczej Nr 181 Pol. Państw., wydanego przez Komendę P. P. Okręgu III kieleckiego w Kielcach; znaczek się unieważnia.

Cyplińska Stanisława, nauczycielka szkoły publicznej, zgubiła w Sosnowcu legitymację, wydaną przez Minist. W. R. i O. P. za Nr. 28073. Uprasza się o zwrot do Administracji Dziennika. (2—1)

Lipska Zofla z Klikawy, p. Puławy, zgubiła dowód osobisty Nr 13606/1095, ser. Nr 509531 z 26 VI 1923 r., wydany przez Starostwo radomskie. (3—1)

Łyko Wincenty ze wsi Pełczyska, gm. Złota, zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. w Pińczowie.

Henszel Rainhard, nauczyciel gimnaz. państw. męskiego w Częstochowie, zgubił legitymację urzędniczą, wydaną przez Ministerstwo W. R. i O. P. w dniu 14 X 1921 r.

Byk Stanisław z Nietuliska Dużego, gm. Kunów, ur. 1899 roku, zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Ostrowiec. (3—1)

Michalczyk Jan ze wsi Tarnowa Góra, gminy Moskarzów, zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez Kom. kontr. w Szczekocinach, P K. U. Częstochowa. (3—1)

Waluskiewicz Ludwik ze wsi Węgleszyn, pow. jędrzejowskiego, zgubił książeczkę wojskową mobiliz., wydaną przez P. K. U. Pińczów, 66 pułku w Chełmie. (3—1)

Zwoliński Stanisław ze wsi Stężany, powiatu włoszczowskiego, zgubił dowód osobisty, wydany przez Starostwo częstochowskie 25 VII 1924 r.

L'Etanche Stefanja zgubiła legitymację nauczycielską, wydaną przez Kuratorjum warszawskie, którą się unieważnia.

Sibirski Moryc z Częstochowy, ul. Strażacka 8, zgubił tymczasowy dowód osobisty i kartę powołania wydaną przez P. K. U. w Częstochowie. (3—1)

Oziębło Franciszek, kierownik szkoły w Kalinie Wielkiej, pow. miechowski, zgubił legitymację urzędniczą Nr 11464, którą się unieważnia. (3—1)

Drożdż Stanisław, st. przod. Komendy P. P. powiatu iłżeckiego w Wierzbniku, zgubił swoją legitymację Nr 1366, wydaną przez Komendę okr. w Kielcach.

Kryman Aron ze Szczekocin zgubił dowód osobisty wydany mu przez Starostwo włoszczowskie d. 13 listopada 1923 r. za Nr. 1858. (3—3)

Szymański Józef z Bałtowa, pow. iłżecki, zgubił książeczkę wojsk. wydaną przez P. K. U. Kielce. (3—3)

Amborski Paweł z Częstochowy zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo częstochowskie dnia 16 lipca 1924 r. za Nr. 2586, serja 806.700. (3—3)

Ociepka Józef, posterunkowy V Kom. Pol. P. w Zawierciu, zgubił swoją legitymację Nr 1679, wydaną przez Komendę Okr. w Kielcach w roku 1921. (L. Pr. 4792/1/I). (3—3)

Dawidowicz Juda, zamieszkały w Częstochowie przy ul. Garncarskiej Nr 12, zgubił paszport wydany przez Starostwo częstochowskie. (LPr. 4000/2/1). (3—3)

Guziuk Jan zgubił pozwolenie na broń L. 516, wydane przez Starostwo częstochowskie d. 23 sierpnia 1924 r., oraz kartę łowiecką L. 179. (3—3)

Krogulec Tadeusz zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Kielce. (3—3)

Szyba Józef ze wsi Zrecze zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo w Busku. (3—3)

Chrzęszczyk Szczepan ze wsi Goździe, powiat kielecki, zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Kielce. (3—3)

Bizunowicz Józef z Malachowa, pow. opatowskiego, zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Kielce i dowód osobisty wydany przez Starostwo grodzkie 1922 r. (3—3)

Piotrkowski Abram (rocznik 1896) ogłasza o skradzeniu mu książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Kielce. (3—2)

Płoszaj Józef z Jędrzejowa zgubił książeczkę wojskową i dowód osobisty wydany przez Magistrat m. Jędrzejowa. (3—3)

Koczorowska Zofla, nauczycielka szkoły w Pogroszynie, okr. radomskiego, zgubiła legitymację służbową Nr 243. (3—2)

Kasprzykowa Helena, nauczycielka z Klimontowa (pow. będziński), zgubiła legitymację służbową, którą się unieważnia. (3—1)

Bieniek Józef zgubił legitymację służbową wydaną przez III Okręg Policji państw. w Kielcach za Nr. 3149 b. (3—2)

Stelman Bajla z Radomia, ul. Długa Nr 23, zgubiła dowód osobisty wydany przez Starostwo radomskie d. 9 XII 1923 r. za Nr 24463. (3—3)

Ks. Rubik Franciszek zgubił legitymację kolejową, którą unieważnia. (3—2)

Spółka akcyjna Przemysłu górn. „Łagisza“ ogłasza, że wykradziono z samochodu:

1) prawo jazdy kierowcy samochodu Władysława Iwanickiego;

2) trzy karty rejestracyjne samochodów Nr 1521, 1610 i 1520; pierwsze dwa osobowe, trzeci towarowy. Karty te wydane były na nazwisko Dyrektora Gustawa Nordmana przez Okręgową Dyrekcję robót publicznych w Kielcach; również przez tę Dyrekcję wydane było prawo jazdy na samochodach Władysławowi Iwanickiemu. (3—2)

Odbito w drukarni „Jedność“ w Kielcach 1925 r. — 6964.